

LBRIS

We know
books

ARMADA
LIBRARIE

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea Marțială* și *Comisarul*.

SVEN HASSEL

Imperiul iadului

Ediția a VI-a

Traducere din limba engleză de
GHERASIM ȚIC

ARMADA

*Această carte este dedicată
Soldatului Necunoscut și tuturor victimelor
celui de-Al Doilea Război Mondial,
în speranța că politicienii
nu ne vor mai arunca niciodată
în nebunia iresponsabilă
a unui măcel în masă.*

Lagărul de la Sennelager

*Ceea ce vrem noi este puterea. Și
o avem, o vom păstra. Nimeni nu va
putea să ne-o ia.*

Hitler. Discurs ținut la München,
în 30 noiembrie 1932.

*Niciunul dintre soldații Companiei a V-a nu voia
să ajungă în Unitatea de pază de la Sennelager. Dar ce
contează ce vrea sau nu vrea un soldat? Soldatul este
o mașinărie. Singurul scop al soldatului este acela de
a executa ordine. Doar o singură greșeală dacă face,
se pomenește foarte curând transferat la degradantul
Batalion disciplinar numărul 999, gheana de gunoi a
tuturor delincvenților.*

*Exemple sunt nenumărate. Să-l luăm, de pildă,
pe comandantul unității de tancuri care a refuzat să
asculte ordinul de a arde până în temelii un sat îm-
preună cu toți locuitorii lui: Curtea Marțială, degra-
darea până la gradul de soldat, Germersheim, 999...
Succesiunea era rapidă și inevitabilă.*

Sau să-l luăm pe Obersturmführerul SS, care s-a opus transferării sale în serviciul securității: Curtea Marțială, degradarea până la gradul de soldat, Torgau, 999...

Toate exemplele au o monotonie lugubră. Șablonul, odată stabilit, nu mai putea fi modificat, deși după o vreme rândurile batalioanelor disciplinare au început să fie îngroșate atât prin transferarea criminalilor, cât și prin cea a delincvenților militari.

În paragraful 1, partea I a Regulamentului Armatei Germane pot fi citite următoarele: „Serviciul militar este o datorie de onoare...”

Iar în paragraful 13: „Oricine primește o condamnare la închisoare mai mare de cinci luni nu va mai fi considerat demn pentru serviciul militar, iar pe viitor i se va refuza dreptul de a servi în vreuna dintre forțele armate de uscat, maritime sau aeriene.”

În paragraful 36 însă: „În împrejurări excepționale, paragraful 13 poate fi ignorat, iar persoanele care execută condamnări la închisoare mai mari de cinci luni pot fi înrolate în armată cu condiția să fie trimise la companii disciplinare speciale.

Delincvenții cei mai înrâiți vor fi repartizați doar la detașamente de dezamorsare a minelor sau la serviciile de înmormântare; aceste detașamente nu trebuie dotate cu armă de foc. După șase luni de serviciu satisfăcător, aceste persoane pot fi transferate la Batalionul 999 de la Sennelager, împreună cu soldații care au fost acuzați de abateri pe câmpul de luptă. Pe timp de război, subofițerii trebuie să fi petrecut cel puțin douăsprezece luni în serviciul activ pe linia frontului; pe timp de pace, zece ani. Toți ofițerii și subofițerii vor fi aspru muștrați, dacă se vor face vinovați de manifestări de indulgență nepotrivită față de oamenii de sub comanda lor. Orice recrutar care suportă

disciplina severă fără să se plângă și se dovedește demn pentru serviciul militar poate fi transferat la un regiment obișnuit al armatei, unde va avea dreptul la promovare pe calea obișnuită. Totuși, înainte ca un astfel de transfer să fie aprobat, soldatul trebuie să fi fost recomandat pentru Crucea de Fier de cel puțin patru ori, ca urmare a acțiunilor pe câmpul de luptă.”

Numărul 999 (cei trei nouă, cum era cunoscut) era o glumă. Sau, în orice caz, se presupunea a fi o glumă. Trebuie recunoscut că, la început, Comandamentul Suprem n-a reușit deloc să înțeleagă această glumă, deoarece acele nouă sute fuseseră totdeauna rezervate regimentelor speciale de elită. Apoi, cineva le-a explicat cu amabilitate că triplul nouă era numărul de telefon al Scotland Yardului din Londra. Și ce putea fi mai subtil sau mai amuzant pentru mintea nazistă decât să dai exact același număr unui batalion format în întregime din infractori? Comandamentul Suprem și-a îngăduit un zâmbet birocratic forțat și a încuviințat cu o înclinare înțeleaptă din cap. Să fie nouă-nouă-nouă numărul; și pentru un pic de distracție în plus, de ce să nu-i pună înainte un V mare tăiat cu o linie roșie? Semnificând: anulat. Suprimat. Șters... Ceea ce, firește, se putea referi fie la Scotland Yard, fie la batalionul însuși. Dar asta era gluma. O glumă nemaipomenită. Oricum ai fi luat-o, era de-ajuns ca să te faci să te prăpădești de râs. Căci, să privim lucrurile în față, porcii care serveau în Batalionul 999 nu prea erau ceea ce s-ar putea numi dezirabili. Hoți, ucigași și infractori mărunți, trădători, lași și maniaci religioși; cele mai abjecte lepădături ale pământului, bune doar pentru a muri.

Aceia dintre noi care trăgeau din greu pe linia frontului nu considerau lucrurile chiar așa. Nu își puteau permite asta. Duci sau gunoieri, sfinți sau

escroci, pe noi ne interesa doar dacă un camarad era dispus să-și împartă ultimul lui chiștoc cu tine în vremuri de restriște. La naiba cu ce făcuse un om înainte! Ceea ce conta pentru noi era ce făcea aici și acum. Când ești în armată, nu poți trăi singur. Fiecare este pentru celălalt, iar legea bunei camaraderii are precădere asupra tuturor celorlalți.

O locomotivă antică găfăia încet, trăgând după ea un șir de vagoane de marfă ce scârțâiau.

Pe peron, pasagerii priveau curioși trenul care se oprea. Într-unul dintre vagoane se găsea o grupă de pază dotată cu armament suficient încât să distrugă un întreg regiment.

Noi ședeam pe unul dintre peroanele de plecare și jucam cărți cu câțiva prizonieri francezi și britanici. Porta și un sergent scoțian ne curățaseră practic pe toți ceilalți, iar Micuțul și Gregor Martin jucau de o oră pe un credit destul de dubios. Sergentul primise deja pentru chitanțe IOU¹ de la ei.

Tocmai se împărțeau cărțile când locotenentul Löwe, comandantul companiei noastre, a pus brusc capăt jocului cu una dintre întreruperile lui neghioabe.

— Gata, băieți! Haideti, mișcați-vă! E timpul să plecăm!

Porta și-a azvârlit cărțile, nemulțumit.

— Nemaipomenit! a zis plin de înverșunare. Cum, nu se mai poate? Nici nu te-apuci bine de un joc de cărți ca lumea, că trebuie să și apară un tâmpit care să înceapă iar nenorocitul de război. E de-ajuns ca să-ți provoace greață.

Löwe și-a aruncat brațul înainte, îndreptându-și un deget spre Porta.

— Te avertizez, a zis. Dacă-ți mai aud spurcata aia de gură, o să...

— Domnule locotenent! Porta a sărit repede în picioare și a salutat. Nu putea rezista să nu aibă ultimul cuvânt. Führerul însuși ar fi rămas blocat în fața lui. Domnule, a zis pe un ton serios. Aș vrea să știți că, dacă-mi găsiți vocea supărătoare în vreun fel, voi fi pe viitor fericit să nu vorbesc, dacă nu mi se va vorbi mai întâi.

Löwe a scos un sunet de iritare cu limba și s-a îndepărtat înțelept, fără niciun alt comentariu. Bătrânul s-a ridicat anevoie de jos și a tras un șut găleții răsturnate pe care șezuse. Și-a aranjat bereta pe cap și și-a luat centura de care atârna tocul revolverului.

— Plutonul doi, fiți gata de plecare!

Ne-am ridicat în picioare fără nicio tragere de inimă și am privit cu repulsie la locomotiva care aștepta, cu șiru-i deprimant de vagoane de marfă. Cum de n-a reușit inamicul să distrugă mizeria asta cu bombe? Prizonierii de război, încă tolăniți în voie pe pământ, râdeau de noi.

— Țara are nevoie de tine, soldatule! Sergentul scoțian și-a luat dintre buze țigara pe jumătate fumată și i-a prins capătul între arătător și degetul mare. N-o să te uit, a promis. A fluturat chitanțele Micuțului într-un gest de adio. O să te aștept să-ți urez bun-venit când te vei întoarce.

— Știi ce? a zis Micuțul fără ranchiună. Ar fi trebuit să vă fi lichidat o dată pentru totdeauna la Dunkerque.

Sergentul a ridicat din umeri, prietenos.

— Nu-ți face griji, camarade. O să mai fie multe ocazii... O să-ți păstrez un loc când o să ajung în ceruri. Vom relua jocul de unde l-am lăsat.

— Nu în ceruri, a zis Micuțul. Nicio șansă! A arătat brusc cu degetul mare spre pământ. Locul meu e acolo jos, amice! Tu poți merge unde vrei, dar n-o să mă convingi să urc acolo ca să-l întâlnesc pe afurisitul de Sfântu Petru și gașca lui de îngeri.

¹ IOU – recunoaștere formală a unor datorii prin inscripția „IOU“ (I owe you – „Vă datorez“, în engl., în orig.) (n. tr.).

Sergentul a zămbit doar și și-a vărât chitanțele în buzunar. A scos Crucea de Fier pe care o câștigase de la Micuțul și a lustruit-o cu grijă pe tunică.

— Omule, așteaptă până ajung yankeii aici! O să fie o distracție pe cinste...

A privit admirativ crucea, bucuros la gândul prețului pe care i-l va aduce. Americanii erau renumiți pentru suveniruri de război. Există deja un comerț înfloritor cu bandaje pătate de sânge și bucăți de uniforme îmbibate cu sudoare. Porta avea un cufăr mare plin de amintiri înfiorătoare, pregătite pentru timpul când piața avea să fie foarte favorabilă. O afacere urâtă, dar cel puțin asta însemna începutul sfârșitului în privința războiului.

Locomotiva cu șiru-i de vagoane deschise a pufăit și s-a oprit încet, scârțâind, iar noi am urcat posaci pe peron, apoi în tren. Ploaia cădea neîntrerupt de patru zile și-acum ajuseserăm aproape să ne împăcăm cu ea. Ne ridicam gulerile vestoanelor și ne vâram mâinile în buzunare, stând aduși de spate într-o tăcere nepăsătoare. Nu de mult ni se dăduseră uniforme noi și mirosul greu de naftalină era îngrozitor. Într-o zi frumoasă se simțea de la o milă depărtare, iar în spații închise era de-ajuns ca să te sufocă. Din fericire, nici păduchilor nu le plăcea mai mult decât nouă, așa că ne părăsiseră *en masse* în favoarea prizonierilor. Așa, cel puțin, eram scutiți de a ne scoate mereu mâna din buzunar ca să ne scărpinăm în vreo parte inaccesibilă a trupului.

Pe părțile laterale ale primelor vagoane erau scrise cu vopsea numele uitate deja pe jumătate *Bergen* și *Trondheim*. Vagoanele erau folosite pentru un transport de ponei de munte. Ne-am oprit o clipă ca să-i privim. Semănau unul cu altul într-un mod absurd, având o dungă de culoare închisă de-a lungul spinării și boturile negre, catifelate. Unuia i-a căzut cu tronc Micuțul și a început să-i lingă fața, ca un câine, la care Micuțul, totdeauna dispus să adopte primul animal sau copil care-i arăta cea mai mică afecțiune, a decis

numaidecât că poneiul face parte din proprietatea lui personală și că pe viitor îl va însoți peste tot unde va merge. Încerca să-l despartă de restul hergheliei și să-l scoată din vagon, când au apărut două santinele înarmate, agitându-și revolverele și răcnind cât îi ținea gura. Câteva secunde mai târziu, zgomotul combinat al santinelor damblagii, al poneilor speriați și cel al Micuțului, care înjura de mama focului, l-a adus la fața locului pe locotenentul Löwe plin de furie.

— Ce naiba se petrece aici?

A împins santinelele laoparte din calea lui, intrând în mijlocul încăierării împreună cu Danz, șeful pazei de la Sennelager și cea mai odioasă bestie de pe pământ, pășind alături de el, plin de îngâmfare. Löwe s-a oprit uimit la vederea Micuțului și a poneiului.

— Ce dracu' crezi că faci cu calul ăla?

— Îl iau, a zis Micuțul. Vreau să vină cu mine. E mas-cota mea. Poneiul l-a lins plin de extaz, iar Micuțul i-a pus o mână posesivă în jurul gâtului. Îl cheamă Iacob, a zis. N-o să fie o povară. Poate călători cu mine peste tot. Cred că în curând o să-i placă viața militară.

— O, nu mai spune?! Löwe respira greoi prin nările dilatate. Du afurisitul ăsta de cal înapoi de unde l-ai luat! Noi trebuie să luptăm în război, nu să umblăm cu circul.

A plecat ca o furtună, urmat de Danz, iar Micuțul s-a uitat după el cu o privire încrunțată.

— Să-i ia dracu' pe toți! a zis Porta vesel. Și-a scos o mână din buzunar și a gesticulat nepoliticos în direcția spatelui lui Löwe. Nu-ți face griji, camarade, o să rădă mânzește nătăfleții ăștia de ofițeri când o să se termine aiureala asta... o să se ducă dracului cu toții, negreșit. S-a întors și a ridicat din sprânceană spre Julius Heide, care, fără nicio îndoială, era cel mai fanatic subofițer din întreaga armată germană. Nu crezi? a zis.

— Heide l-a privit cu o încruntătură rece, plină de ură. Îi plăceau discuțiile de o asemenea natură. Îi provocau fri-soane pe coloana-i rigidă de nazist.

— Mai degrabă caporalii, a zis, privind sever la tresale lui Porta. Mai degrabă o să cadă capetele caporalilor.

— Ei, na! a zis batjocoritor Porta. Și cine o să le adune pe toate atunci? Nu afurisiții de ofițeri, îți pot spune asta de la început. Câți caporali crezi că sunt în armata asta blestemată? Al naibii de mulți ca să se lase batjocoriți, atâta îți pot spune. Și-a vârât degetul în pieptul lui Heide. Trebuie să-ți clarifici lucrurile, a zis. Va trebui să-ți deschizi ochii și să te uiți în jur odată și odată. Oalele pentru gătit sunt deja puse la fiert, camarade, și noi suntem ăia de vom găti totul, nu tu și adunătura ta de ofițeri cu moace de șobolani!

Heide și-a îndreptat umerii înguști.

— Continuă, a zis glacial. Continuă și te spânzură. O să țin minte toate astea.

Total degajat, în spatele lui, Micuțul a tras un șut unui bidon de ulei rătăcit, trimițându-l prin aer în direcția unui polițist militar care trecea pe-acolo. Lovit în umăr de bidon, polițistul s-a întors imediat. Fără să scoată o vorbă, Micuțul și-a răsucit capul spre Heide. Polițistul s-a lansat ca un elefant infuriat. Cu ani în urmă, dirijase probabil circulația opt ore pe zi, necruțător cu cei care nu parcau unde trebuie și cu pietonii neatenți. Războiul îi oferise șansa, iar acum îi venise unicul său moment de glorie. Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, Heide s-a pomenit că i se face raport, în timp ce Porta râdea ca un cretin, iar Micuțul bombănea ca un papagal plictisitor.

— L-am văzut cu propriii mei ochi. L-am văzut când a dat cu piciorul. L-am văzut!

Locotenentul Löwe a pus capăt întregii tărășenii cu câteva cuvinte scurte și tăioase și un gest furios din mână.

— Ce vrei să spui? Că omul ăsta te-a atacat? Nu cred o vorbă din ce zici. În viața mea n-am auzit ceva mai tras de păr!

Sergentul Heide este un soldat excelent. Dacă te-ar fi atacat, te pot asigura că n-ai mai fi viu acum ca să vorbești fleacuri... Șterge-o din fața mea până nu-mi ies din țâțâni! Du-te și găsește ceva mai bun de făcut decât să-ți irosești vremea.

A mototolit raportul, l-a azvârlit disprețuitor pe calea ferată și s-a întors spre Bătrânul.

— Ca să fiu sincer, sergent Beier, m-am cam săturat de plutonul tău astăzi. Noi, aș vrea să-ți amintesc, suntem un regiment de tancuri, nu o adunătură de înapoiți mintal care caută gâlceavă. Dacă nu ești în stare să-ți stăpânești oamenii, o să mă văd obligat să-ți cer transferul în altă parte. Mă înțelegi?

Ofițerul care răspundea de convoiul ce tocmai sosise s-a apropiat de locotenent și l-a salutat nepăsător, ducându-și două degete la chipiu. I-a întins un teanc de hârtii. Era ocupat. Trebuia să predea cinci sute treizeci de prizonieri destinați Batalionului 999 Senelager și era nerăbdător să golească vagoanele cât mai curând posibil ca să-și vadă de drum. Întârziase deja și trebuia să ajungă la Dachau, de unde urma să ia un nou transport. Löwe a luat hârtiile și s-a uitat prin ele.

— Ai avut pierderi *en route*?

Tipul a ridicat din umeri.

— N-am cum să vă spun până nu-i dăm jos și ne uităm la ei... Călătorim de aproape două săptămâni, așa că n-ar fi chiar o surpriză.

Löwe a ridicat o sprânceană.

— De unde vin?

— Cam de peste tot. Fuhlsbüttel, Struthof, Torgau, Germersheim... Ultimii au fost luați de la Buchenwald și Börgermoor. Dacă vreți să-mi semnați adevărul de primire și să mi-o dați, voi pleca.

— Îmi pare rău, a zis Löwe. Nici vorbă. A zâmbit oarecum furios. Am obiceiul de a nu semna de primire până nu verific marfa... Dă jos prizonierii și aliniază-i pe peron.